

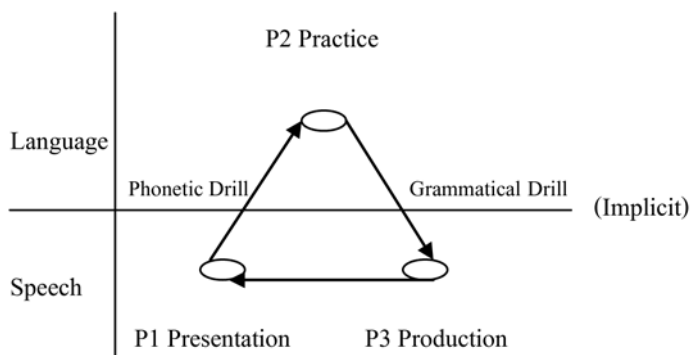
Active 3Ps : บทบาทการจัดการเรียนรู้ที่ครูควรเปลี่ยน

องอาจ นามวงศ์ (Ong-art Namwong)*

บทนำ

การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีพื้นฐานจากแนวคิดที่ว่าภาษา คือ เครื่องมือในการสื่อสาร และเป้าหมายของการสอนภาษา คือ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการใช้ภาษาหรือตีความภาษาได้ถูกต้องเหมาะสม เมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ในสังคมโดยเป็นความสามารถที่จะรู้ได้ว่าเมื่อไรควรจะพูด และควรจะพูดอย่างไร กับใคร เมื่อไร ที่ไหน และในลักษณะอย่างไรซึ่งเป็นการสอนภาษาตามกระบวนการคิดของผู้เรียนและเป็นการสอนภาษาที่มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญโดยเริ่มจากการฟังไปสู่การพูด การอ่าน และการเขียน และยังสนับสนุนให้ผู้เรียนมีการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาในทุกทักษะให้สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้เป็น

อย่างดี การเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารนี้มีการดำเนินการให้ผู้เรียนได้ฝึกพูด รู้จักรับฟังผู้อื่นแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ซึ่งกันและกัน และต้องมีความถูกต้องเหมาะสม เป็นที่ยอมรับของคนในสังคม บทความนี้ต้องการนำเสนอความรู้ในเรื่องการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเกี่ยวกับประเด็นปัญหาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้ Active 3Ps (PPP) ซึ่งประกอบด้วย ขั้นตอนการสอน 3 ขั้น ได้แก่ ขั้นการนำเสนอเนื้อหา (Presentation) ขั้นการฝึกปฏิบัติ (Practice) และขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) และแนวทางในการจัดกิจกรรมการใช้ภาษาให้แก่ผู้เรียนที่ครูสามารถนำไปปฏิบัติในการจัดการเรียนการสอนได้ ส่วนผังขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Teaching stages) สามารถแสดงได้ดังผังภาพที่ 1 ดังนี้

(ปรับจากผังที่ Marie-Louise Parizet ผู้เชี่ยวชาญจาก CAVILAM เสนอไว้ในกรอบมครูผู้สอนภาษาฝรั่งเศสเพื่อการท่องเที่ยว ณ สหวิทยาาล้านนา เชียงใหม่ ปี 2534)

ภาพที่ 1 ขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Teaching Stages)

คำสำคัญ: การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร, การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ บทบาทของครู

Keywords: Communicative Language teaching, Learning Activity, Management, Teacher's roles.

* อาจารย์ประจำสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษฯ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

ในฐานะที่ผู้เขียนเป็นครูสอนภาษาอังกฤษคนหนึ่งซึ่งมีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษ การตรวจแผนการสอน และการนิเทศนักศึกษาปฏิบัติการสอน ผู้เขียนพบประเด็นปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษซึ่งก็คือวิธีการนำเสนอเนื้อหาใหม่ของครูยังไม่ถูกต้องตามหลักของการสอนภาษา และในขั้นการปฏิบัติ ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดและจบกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยการทำแบบฝึกหัดซึ่งจะเห็นว่าครูยังจัดกิจกรรมไม่เพียงพอที่จะให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาใหม่ในขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารซึ่งทำให้นักเรียนขาดโอกาสในการฝึกใช้ภาษาใหม่และขาดการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน ๆ ทำให้การเชื่อมต่อระหว่างความถูกต้องของเนื้อหาภาษาและความคล่องในการใช้ภาษานั้นหายไป Baker และ Westrup (2000) กล่าวว่า บทเรียนภาษาส่วนใหญ่ในโรงเรียนมุ่งไปที่ขั้น การนำเสนอเนื้อหา (Presentation Phase) และการปฏิบัติ (Practice) และ Thornbury (1999) กล่าวว่าในขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) นั้น มีเป้าหมายเพื่อความถูกต้อง (Accuracy) แต่ความถูกต้องเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอต่อการเรียนภาษาที่สอง ดังนั้น จึงได้เพิ่มการนำไปใช้ (Production) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อความคล่องแคล่ว (Fluency) ในการใช้ภาษา

นอกจากนั้น Hedge (2000) มีมุมมองถึงองค์ประกอบของความสามารถด้านการสื่อสารว่า ความคล่องแคล่ว ซึ่งสัมพันธ์กับการสร้างวิธีการสื่อสารเป็นความสามารถในการเชื่อมโยงหน่วยต่างๆ ของการพูดเข้าด้วยกันด้วยความคล่องแคล่วและปราศจากความเครียด การรื้อ หรือความลังเล นอกจากนั้น Faerch, Haastруп, and Phillipson (1984 อ้างถึงใน Hedge, 2000) ได้รวมความคล่องแคล่วว่าเป็นองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสาร และได้ชี้ให้เห็นว่าความคล่องแคล่วนั้นแตกต่างจากความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อสาร (Strategic Competence) โดยขณะที่ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อสารสันนิษฐานถึงการมีความรู้ไม่พอ ในทางตรงกันข้าม ความคล่องแคล่วครอบคลุมถึงความสามารถของผู้พูดในการใช้ความสามารถทางภาษาศาสตร์และการใช้ภาษาในการสื่อสารที่ผู้พูดมี

Baker และ Westrup (2000) ได้เสนอวิธีการในการสอนเนื้อหาใหม่ว่า ครูต้องสอนถึง ความหมาย การใช้ และยกตัวอย่างให้ชัดเจน โดยในขั้นการนำเสนอเนื้อหา ครูควรปฏิบัติตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. สร้างเรื่องราวที่เนื้อหาภาษาใหม่มีบริบทชัดเจน เช่น การใช้สื่อจริง ภาพ สถานการณ์ เป็นต้น
2. เป็นแบบในการพูดภาษาใหม่ และพูดซ้ำ 2-3 ครั้ง
3. ให้นักเรียนพูดภาษาใหม่ต่างๆ ซ้ำหลายๆ ครั้งโดยเริ่มจากนักเรียนทั้งชั้นเรียน เป็นกลุ่ม และเป็นคู่
4. ถามคำถามเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียนถึงความหมายของคำศัพท์ใหม่ โครงสร้าง และหน้าที่ทางภาษา
5. เขียนเนื้อหาใหม่บนกระดานทำเครื่องหมายการเน้นเสียง (Stress) และตรวจสอบการสะกดคำ
6. ถ้าจำเป็น ให้อธิบายไวยากรณ์ของภาษาใหม่ด้วย
7. ให้นักเรียนบันทึกข้อมูลลงในสมุด

สิ่งสำคัญที่ครูควรปฏิบัติในการนำเสนอเนื้อหา คือ ไม่นำเสนอไวยากรณ์และคำศัพท์ใหม่ในเวลาเดียวกัน เพราะจะทำให้นักเรียนเกิดความสับสน เมื่อครูนำเสนอไวยากรณ์ใหม่ คำศัพท์ที่ใช้ในไวยากรณ์ต้องเป็นคำศัพท์ที่นักเรียนรู้อยู่แล้ว หรือครูสามารถสอนคำศัพท์ใหม่ก่อนสอนไวยากรณ์ก็ได้ ในทางเดียวกัน ในการสอนคำศัพท์ใหม่นั้น ครูต้องสอนคำศัพท์ใหม่ในโครงสร้างไวยากรณ์ที่นักเรียนรู้อยู่แล้ว

เมื่อครูสอนหน้าที่ทางภาษา (Functional language) ครูไม่จำเป็นต้องอธิบายถึงโครงสร้างไวยากรณ์ของวลีนั้น แต่ควรกระตุ้นให้นักเรียนจำวลีและเมื่อไรที่จะใช้วลีนั้น ในขั้นการนำเสนอเนื้อหาใหม่ ครูต้องตรวจสอบข้อผิดพลาด (Mistakes) ในการพูดและการเขียนของนักเรียนด้วย เมื่อพบข้อผิดพลาด ครูควรแก้ไขข้อผิดพลาดให้ถูกต้อง

Lewis และ Hill, (1992) ได้เสนอแนวทางในการแก้ไขข้อผิดพลาด (Correcting mistakes) ของนักเรียนไว้ว่า ข้อผิดพลาดเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ และข้อผิดพลาดมีหลายชนิดแตกต่างกัน อาทิเช่น ข้อผิดพลาดที่นักเรียนสามารถแก้ไขให้ถูกต้องด้วยตนเอง

ได้ (Slips) ข้อผิดพลาดที่นักเรียนไม่สามารถแก้ไขให้ถูกต้องด้วยตนเองได้ ต้องให้บุคคลอื่นซึ่งอาจเป็นเพื่อนหรือครูแก้ไขให้ (Errors) และข้อผิดพลาดที่เกิดจากความพยายามในการพูดบางอย่างแต่ยังไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไร (Attempts)

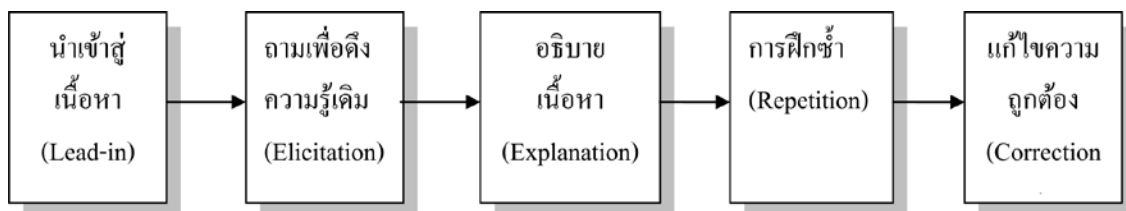
ครูจะต้องคอยสังเกต ให้ความช่วยเหลือและตรวจสอบความถูกต้องในขณะที่นักเรียนฝึกการใช้ภาษาเพื่อให้นักเรียนใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง ในขณะที่นักเรียนกำลังพูด ครูควรฟัง สังเกต ระบุปัญหา จดบันทึกข้อผิดพลาด และแก้ไขข้อผิดพลาดในภายหลัง ไม่เข้าไปขัดจังหวะการพูดของนักเรียนในระหว่างการทำกิจกรรมเพื่อให้เกิดกิจกรรมการพูดของนักเรียนดำเนินไปโดยธรรมชาติและเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนใช้ความรู้ทางภาษาของตนเอง

ในระหว่างการสอน ครูควรแก้ไขข้อผิดพลาดให้มากเพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหามากขึ้นและในระหว่างกิจกรรมการเขียน ครูสามารถแก้ไขข้อผิดพลาดได้เพื่อให้นักเรียนใช้ภาษาที่ถูกต้องโดยอาจใช้รหัส (Code) เช่น sp สำหรับข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำ gr สำหรับข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ เป็นต้น หรืออาจเขียนประโยคที่ถูกต้องเพื่อให้นักเรียนสามารถเปรียบเทียบกับประโยคที่นักเรียนเขียนเองได้ โดยทั่วไปแล้ว หน้าที่ของครูคือการชี้ประเด็นให้นักเรียนเห็นว่าตรงไหนผิด และดูว่า

นักเรียนสามารถแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นได้หรือไม่เพราะอาจเป็นข้อผิดพลาดที่นักเรียนสามารถแก้ไขด้วยตนเองได้ ครูควรให้โอกาสนักเรียนได้แก้ไขข้อผิดพลาดนั้นด้วยตนเองเพราะการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเองนับว่าเป็นหลักสำคัญ แต่ถ้านักเรียนไม่สามารถแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเองได้ ครูอาจให้นักเรียนคนอื่นในชั้นเรียนช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดนั้น หรือครูอาจอธิบายถึงการแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นด้วยตนเองก็ได้

ในการแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนนั้น มีผลต่อแรงจูงใจในการเรียน ครูต้องทำอย่างระมัดระวังเพื่อไม่ให้นักเรียนขาดความมั่นใจในการใช้ภาษา และการแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นควรทำให้เหมาะสมกับลักษณะของนักเรียนแต่ละคนด้วยเพราะการแก้ไขข้อผิดพลาดให้นักเรียนคนหนึ่งอาจเหมาะสมแต่วิธีการเดียวกันอาจจะไม่เหมาะสมกับนักเรียนคนอื่นๆ และครูควรชมเชยนักเรียนเมื่อนักเรียนใช้ภาษาหรือแก้ไขข้อผิดพลาดได้อย่างถูกต้อง การสร้างแรงจูงใจในการเรียนเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยผลักดันให้นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพซึ่งครูมีบทบาทสำคัญในการสร้างให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียน โดยครูสามารถเสริมแรงนักเรียนด้วยการชมเชยเมื่อนักเรียนปฏิบัติทางภาษาได้ดีและให้กำลังใจนักเรียนเพื่อให้ใช้ภาษาได้ดีขึ้น

ในการนำเสนอเนื้อหาใหม่ สามารถแสดงได้ดังภาพที่ 2 ดังนี้

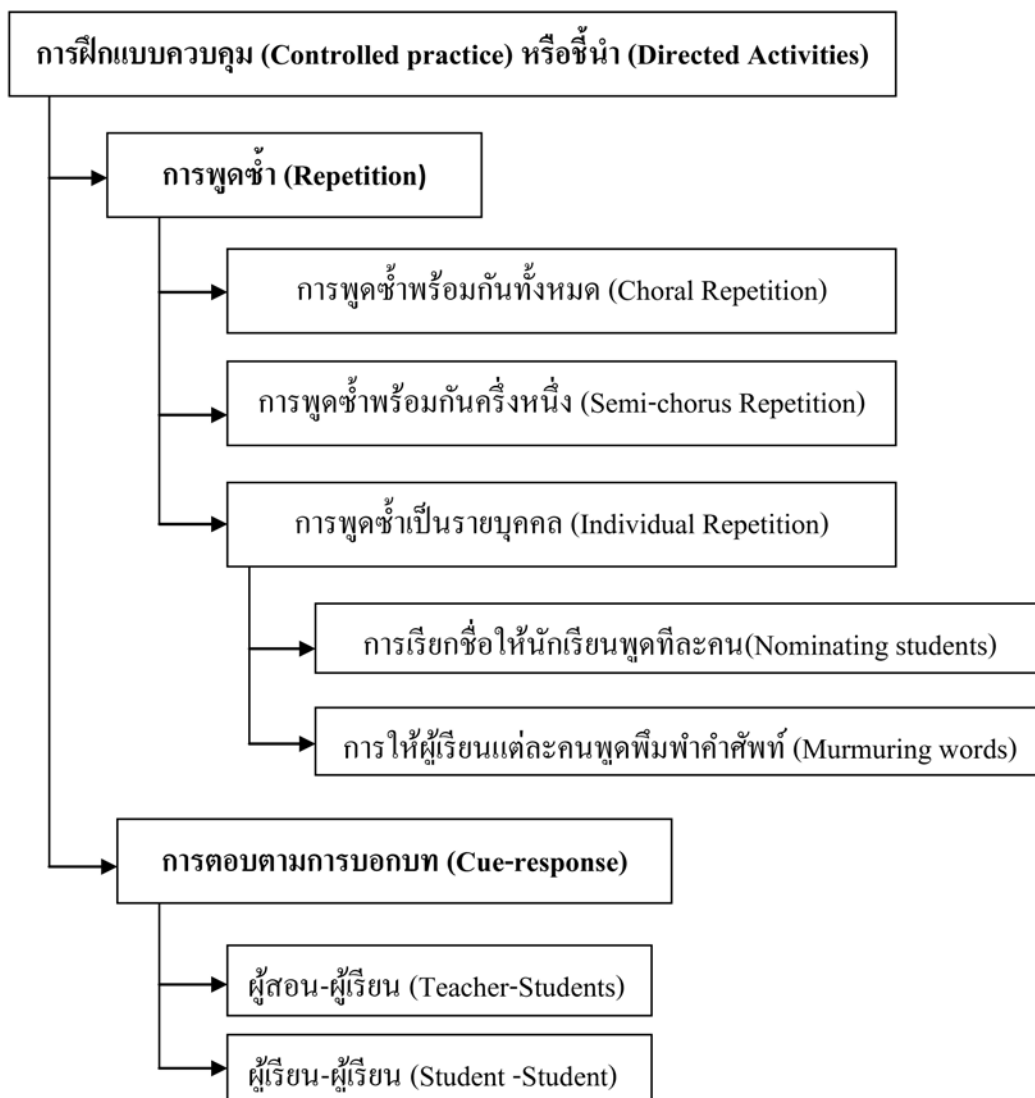

ภาพที่ 2 ขั้นตอนการนำเสนอเนื้อหาใหม่

ขั้นตอนต่อไปของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ ขั้นการฝึกปฏิบัติ (Practice phase) หรือเรียกว่าขั้นการฝึกแบบควบคุม (Controlled Practice phase) เริ่มด้วยวิธีการฝึกแบบกลไก (Mechanical Drill) หรือ บางครั้งเรียกว่า การพูดซ้ำๆ (Repetition techniques) ครูต้องตรวจสอบความถูกต้องโครงสร้างของประโยค การใช้

ภาษา และการออกเสียง เช่น การฝึกฝนโดยการพูดซ้ำ (Drilling) ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนได้มีโอกาสในการพูดออกเสียงภาษาใหม่ เป็นกลุ่มย่อย เป็นคู่และเป็นรายบุคคล โดยครูคอยแนะนำและเฝ้าสังเกตการปฏิบัติของนักเรียน สามารถแสดงได้ดังภาพที่ 3 ดังนี้

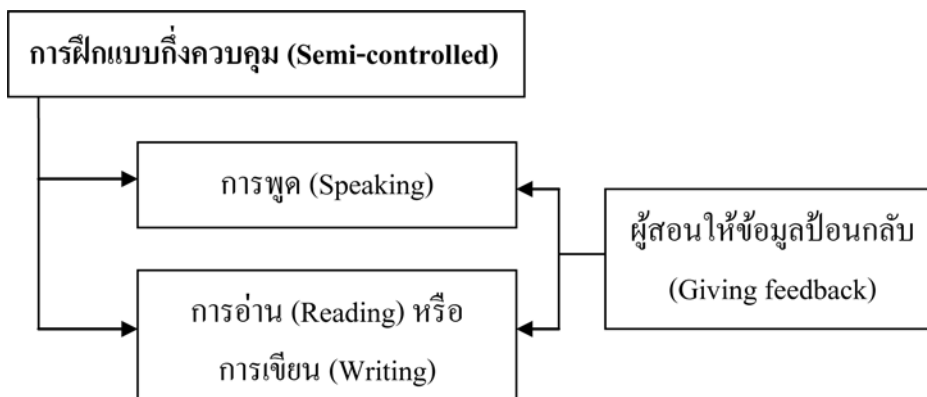

ภาพที่ 3 การฝึกแบบควบคุม (Controlled practice) หรือชี้นำ (Directed Activities)

จากนั้นเป็นการฝึกแบบกึ่งควบคุม (Semi-controlled) การฝึกในขั้นนี้มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนจำรูปแบบภาษาให้ได้ จึงเน้นความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก ในขณะเดียวกัน ให้ผู้เรียนเข้าใจความหมาย และวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้นด้วย ในการฝึกจะเริ่มจากการฝึกปาก

เปล่าก่อน จากนั้นจึงเป็นการอ่านหรือเขียน ในขณะที่ผู้เรียนฝึก ผู้สอนต้องให้ข้อมูลป้อนกลับด้วย เพื่อให้ผู้เรียนรู้ว่าตนใช้ภาษาได้ถูกต้องหรือไม่ สามารถแสดงได้ดังภาพที่ 4 ดังนี้

ภาพที่ 4 การฝึกแบบกึ่งควบคุม (Semi-controlled)

ถัดจากขั้นการฝึกปฏิบัติเป็นขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production phase) ครูต้องให้กิจกรรมที่แตกต่างกันเพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาใหม่ที่ได้เรียนในสถานการณ์ที่อิสระมากขึ้นเพื่อฝึกการพูดและการเขียนโดยให้มีข้อผิดพลาดน้อย ซึ่งสอดคล้องกับ ส่วน Krashen และ Terrell (1983 อ้างถึงใน สมิตรา อังวัฒนกุล, 2539) เสนอว่า การเรียนภาษาควรให้ผู้เรียนได้รับข้อมูล

ทางภาษาที่สามารถเข้าใจได้ให้มากที่สุด และควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงให้มากที่สุด การเรียนควรมีการแก้คำผิดให้น้อยที่สุด เพื่อที่การสื่อสารจะได้เป็นไปอย่างต่อเนื่อง และในขั้นเรียนควรให้ผู้เรียนทำเฉพาะการสื่อสาร ส่วนการฝึกตัวภาษานั้นควรให้ผู้เรียนไปฝึกเองนอกชั้นเรียนจากแบบฝึกหัดที่เตรียมไว้ให้ สามารถแสดงได้ดังภาพที่ 5 ดังนี้

ภาพที่ 5 การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production หรือ Free Practice)

Baker และ Westrup (2000) ได้สรุปบทบาทของครูและนักเรียนในการสอนตามกรอบ PPP ดังแสดงตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1 บทบาทของครูและนักเรียนในการสอนตามกรอบ PPP

	ขั้นการนำเสนอเนื้อหา	ขั้นการฝึกปฏิบัติ	ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร
กิจกรรมของครู	เป็นแม่แบบและอธิบาย ความหมายของเนื้อหาใหม่ ตรวจสอบว่านักเรียนเข้าใจ ความหมาย การสะกดคำ ไวยากรณ์ และการออกเสียง	นำการฝึกพูด จัดการฝึก แบบแนะนำและกึ่งควบ คุม ผ่านทางการพูด การฟัง การเขียนและการอ่าน	จัดกิจกรรมการฝึกอิสระ และกิจกรรมฝึกความ คล่องในการใช้ภาษา ตรวจสอบการทำกิจกรรม และบันทึกข้อผิดพลาดของ นักเรียน
การมีส่วนร่วม ของนักเรียน	ฟังและเข้าใจความหมาย ของเนื้อหาใหม่	พูดฝึกซ้ำ ฝึกการพูด การเขียน การอ่าน และ เนื้อหาใหม่การฟัง เป็นคู่	ฝึกใช้เนื้อหาใหม่และภาษา ที่รู้ แล้วกับคู่ หรือกลุ่มใน กิจกรรมการฝึกอิสระและ กิจกรรมฝึกความคล่องใน การใช้ภาษา
การควบคุม ของครู	ควบคุมชั้นเรียนอย่างเข้มงวด	ควบคุมการฝึกพูดซ้ำ อย่างเข้มงวด และลด การควบคุมลงระหว่าง การฝึกแบบชั้นนำ	ควบคุมการฝึกอย่างเงียบๆ และควบคุมชั้นเรียนอีกครั้ง ในการแก้ไขความถูกต้องใน ชั้นเรียนหลังจากกิจกรรม การ ฝึกอิสระ หรือกิจกรรม ฝึกความคล่องในการใช้ ภาษา
การแก้ไข ความถูกต้อง	ครูแก้ไขข้อผิดพลาด ทั้งหมด	ครูแก้ไขข้อผิดพลาดและ ช่วยนักเรียนแก้ไขข้อ ผิดพลาดทั้งหมดระหว่าง การฝึกพูด แล้วลดการแก้ไข ที่ชัดเจนให้น้อยลงในภายหลัง	ครูบันทึกข้อผิดพลาดแต่จะ ไม่แก้ไขข้อผิดพลาดใน ระหว่างการทำกิจกรรม

นอกจากบทบาทของครูและนักเรียนตามที่ได้เสนอข้างต้น Hedge (2000) ได้นำเสนอวัตถุประสงค์ของแต่ละขั้นตอนในการทำกิจกรรมตามกรอบ PPP ไว้ ซึ่งสามารถแสดงได้ดังภาพที่ 6 ดังนี้

ภาพที่ 6 วัตถุประสงค์ของแต่ละขั้นตอนในการทำกิจกรรมตามกรอบ PPP

จากบทบาทของครูและผู้เรียนข้างต้น สามารถเห็นได้อย่างชัดเจนว่าครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกเพื่อให้ นักเรียนได้มีโอกาสฝึกใช้ภาษามากที่สุดและคอยกำกับการทำกิจกรรมรวมทั้งการตรวจสอบความถูกต้องของการใช้ภาษา ในบทความนี้ผู้เขียนขอแนะนำหลักการ จัดกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของ Scarcella and Oxford (1992 อ้างถึงใน ฐปทอง กว้างสวัสดิ์, 2549) ดังนี้

1. นำเหตุการณ์นอกห้องเรียนเข้าไปสู่ชั้นเรียนโดยใช้ บทบาทสมมติ (Role play) สถานการณ์จำลอง (Simulation) และกิจกรรมการแก้ปัญหา (Problem solving activity)
2. ใช้สภาพจริง (Authentic language) ใช้ภาษาที่เจ้าของภาษาใช้ในชีวิตประจำวันให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้
3. เน้นความหมายของภาษาเพื่อช่วยให้ผู้เรียนคาดเดาเจตนาของผู้พูดหรือผู้เขียนได้
4. ให้โอกาสผู้เรียนแสดงความรู้สึก ความคิด และทัศนคติส่วนตัว
5. กระตุ้นและส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนแบบร่วมมือและทำงานเป็นกลุ่มเล็ก ๆ เพื่อเปิดโอกาสให้แต่ละคนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรม
6. ออกแบบกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารได้มากที่สุดและครอบคลุมทุกทักษะ Littlewood (1983 อ้างถึงใน สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2547) กล่าวว่า แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นแนวการสอนที่ไม่จำกัดความสามารถของผู้เรียนไว้เพียงแต่ความรู้ด้านโครงสร้างไวยากรณ์เท่านั้น แต่สนับสนุนให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาทุกทักษะ โดยสัมพันธ์ความสามารถทางไวยากรณ์เข้ากับยุทธศาสตร์การสื่อสารด้วยวิธีการที่ถูกต้องและเหมาะสม

กับกาลเทศะ ซึ่งสอดคล้องกับ Harmer (2007) ที่กล่าวว่า หลักการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นไม่เพียงแต่อยู่ที่รูปแบบของไวยากรณ์กับคำศัพท์แต่ยังรวมถึงหน้าที่ทางภาษาซึ่งนักเรียนต้องรู้ว่าภาษานั้นใช้อย่างไร และหลักการสำคัญอีกประการหนึ่ง คือ การให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ทางภาษาและมีโอกาสใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจริงๆ ผ่านกิจกรรมเพื่อการสื่อสารต่าง ๆ ที่ได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และกึ่งฟ้า สินธุวงษ์ (2547) ได้กล่าวถึงการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ว่า ครูจะต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนเป็นผู้กระทำการเรียนรู้จากสิ่งแวดล้อมนั้นให้เชื่อมโยงประสบการณ์การเรียนรู้เดิมไปสู่ประสบการณ์การเรียนรู้ใหม่ และตามที่ Brown (1993 อ้างถึงใน ละเอียด จุฑานันท์, 2545) ได้ให้หนึ่งในคำจำกัดความของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า นักเรียนต้องใช้ภาษาอย่างเข้าใจและสร้างสรรค์ในบริบทที่ไม่เคยฝึกมาก่อน

บทสรุป

จากแนวทางในการจัดกิจกรรมการสอนที่ได้กล่าวมาข้างต้น การสอนตามกรอบ Active 3Ps นั้นเป็นประโยชน์สำหรับการจัดการเรียนรู้ในการสอนคำศัพท์ใหม่ ไวยากรณ์ หรือหน้าที่ทางภาษา ในทักษะการรับสาร (Receptive skills) คือ ทักษะการฟังและการอ่าน และทักษะการส่งสาร (Productive skills) คือ ทักษะการพูดและการเขียน การสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารเป็นการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ดังนั้น ครูเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยลดบทบาทของครูลงเป็นผู้อำนวยความสะดวกและเพิ่มบทบาทให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกปฏิบัติใช้ภาษามากที่สุดทั้งในและนอกชั้นเรียน เพื่อให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้อย่างแท้จริง

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 คู่มือการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กิ่งฟ้า สินธุวงษ์. (2547). หลักการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. ใน ศักดา ไชกิจวิทยบุญ (บรรณาธิการ). คู่มืออาจารย์การพัฒนาการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. (หน้า 9-23). ขอนแก่น: หจก.โรงพิมพ์คลังน่านวิทยา; 2547.
- ธูปทอง กว้างสวาสดี. (2549). คู่มือการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เดือนตุลา.
- ละเอียด จุฑานันท์. (2545). แนวการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ.
- สมิตรา อังวัฒนกุล. (2539). วิธีสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2547). รายงาน “การสังเคราะห์รูปแบบการจัดกระบวนการเรียนรู้ของครูต้นแบบ” (ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542) รูปแบบการจัดกระบวนการเรียนรู้ ตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : บริษัท ดับบลิว เจ พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด.
- Baker, Joanna and Westrup, Heather. (2000). *The English Language Teacher's Handbook: How to Teach Large Classes with Few Resources*. London: Continuum.
- Harmer, Jeremy. (2007). *How to Teach English*. Essex: Pearson Education Limited.
- Hedge, Tricia. (2000). *Teaching and Learning in the Language Classroom*. New York: Oxford University Press.
- Lewis, Michael and Hill, Jimmie. (1992). *Practical Techniques for Language Teaching*. London: Commercial Colour Press.
- Thornbury, Scott. (1999). *How to Teach Grammar*. Essex: Pearson Education Limited.